

Περί Λύπης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ

Όταν το πονηρό πνεύμα της λύπης κατακυριεύει την ψυχή, την γεμίζει με οδύνη και στενοχώρια και δεν επιτρέπει στον άνθρωπο να προσευχηθεί με την απαραίτητη ηρεμία, εμποδίζει την ανάγνωση των Γραφών με τη δέουσα προσοχή, τον στερεί από την μετριοπάθεια και το σεβασμό στις σχέσεις του με τους άλλους αδελφούς και του προκαλεί μια αποστροφή για κάθε είδος συζήτησης.

Γιατί εκείνος που έχει κατακυριευθεί από τη λύπη γίνεται ένας άνθρωπος τρελός και έξαλλος, που δεν μπορεί να δεχτεί με ειρήνη μια καλή συμβουλή ούτε ν' απαντήσει ήρεμα σε ερωτήσεις που του απευθύνονται. Αποφεύγει τους ανθρώπους σαν να ήταν εκείνοι η αιτία της λύπης του και δεν μπορεί να καταλάβει ότι η αιτία της δοκιμασίας αυτής βρίσκεται μέσα του.

Η λύπη είναι ένα σκουλήκι της καρδιάς που κατατρώγει τη μητέρα που το γέννησε.

Εκείνος που έχει κατανικήσει τα πάθη, έχει κατανικήσει και τη λύπη. Εκείνος όμως που έχει κατακυριευθεί από τα πάθη δε θα αποφύγει τα δεσμά της λύπης. Όπως ένας άρρωστος άνθρωπος γνωρίζεται από το χρώμα του προσώπου του, έτσι και ένας που είναι κατακυριευμένος από τα πάθη γνωρίζεται από τη λύπη του.

Εκείνος που αγαπά τον κόσμο δεν μπορεί παρά να αιχμαλωτίζεται από τη λύπη. Αλλά εκείνος που περιφρονεί τον κόσμο είναι πάντα χαρούμενος.

Όπως η φωτιά καθαρίζει το χρυσό, έτσι και η λύπη που προκαλείται από τη νοσταλγία του Θεού καθαρίζει την αμαρτωλή καρδιά.

Από το βιβλίο του Πέτρου Μπότση «Φιλοκαλία των Ρώσων Νηπτικών

Πηγή: isagiastriados.com